

CONTEXT

FANTASMES

Arriba a França el síndrome de la Habana

Sorolls greus, aguts, xiulets que es fiquen a les orelles i es queden dins el cervell, habitacions que giren, taules que es mouen. Les repercussions físiques greus, marejos, vòmits, mals de cap, fatiga, somnolència... les psíquiques pitjors, angouxa, depressió atacs de pànic...

Això va començar dins l'ambaixada d'EEUU a la Habana i les víctimes als que treballaven dins la ambaixada. Territori USA dins territori cubà. Escenari ideal per una nova i definitiva confrontació. Especialistes sanitaris investiguen, genis de quarta dimensió exploren, l'exercit pendent de la decisió del President Trump. Però no passa res.

Posteriorment el fantasma apareix a les ambaixades de Ginebra, Berlín i ara sembla que a París. La diplomàcia americana està de baixa laboral i segueix sense passar res.

És tot plegat un fenomen estrany? Sí però no gaire. Hi ha tècnica per crear el fantasma, mala consciència per posar-ho en marxa. Què més falta? Moral?

Quan a la rectoria d'una catedral es viola, quan l'exercit blau de les Nacions Unides violen, quan els negociadors internacionals violen els seus propis pactes, què més fa violar l'orella del cap de relacions diplomàtiques d'una ambaixada?

Vivim envoltats de desconfiança, de por, de falta absoluta d'escrúpols, què ens importa l'existència d'un fantasma mal parit.

